

nemlig, vi her i Folketinget ikke godt kan klare os ved at kaste Ansvaret paa Ministeriet og sige: Det er Ministeriet, som er Leder af disse administrative Ting, og derfor har Folketinget efter vedkommende Lovs Tilendebrielse ikke mere med dem at gøre, selv om det bagefter kan beklage, at den Hensigt, Folketinget har haft med de forskellige Foretagender, er blevet misforstaaet. Er Stillingen, som sagt, ikke den, at de vekslende Ministre er i Ministeriernes Embedsmænds Hænder, saa at der er ligesom en Ring, der bestemmer, hvordan det hele skal være, idet gamle Studenterkammerater, man har haft, og Bekendtskaber, man har gjort, har Fortrinsret fremfor de Mænd, som ved Arbejde har vist, at de forstaa de Ting, de har med at gøre, og at Bevillingsmyndigheden og Regeringen med fuld Tillid kan overdrage dem at udføre de Beslutninger, Rigsdagen har fattet? Jeg ved ikke, om de vekslende Ministre er i Stand til at ændre denne bestaaende Tilstand, men jeg synes, det er i højeste Grad nødvendigt, naar man oplever den ene Historie efter den anden af den Art, som jeg her har nævnt i min korte Tale, ser den ene Skandale efter den anden, for anderledes kan det ikke betegnes, naar man kender de Forhold, hvorunder f. Eks. Københavns Hovedbanegaard og Posthuset er opførte. Ministeriet kan ikke foretage sig noget, og Folketinget kan blot bagefter beklage, at de Foretagender, det efter moden Overvejelse og efter de bedste Mønstre og med den bedste Hensigt af Verden har villet iværksætte, er blevet forkuldret af de sagkyndige.

Men lad mig sige til Slutning, at det er jo ikke blot indenfor Statens Omraade, man bestandig støder paa dette Forhold, at de sagkyndige er usagkyndige, rundt om i Kommunerne har vi i Byraadene de selv samme Historier. Vi faar Ingeniører ud som Stadsingeniører, uddannede ved Statens tekniske Anstalt, og Gang paa Gang viser det sig, at de Folk, der er uddannede i Livets praktiske Skole, har adskillig mere Kendskab til de tekniske Ting, som ogsaa Byraadene har med at gøre. Det er et beklageligt Forhold, som jeg næsten ikke ved, hvad man skal gøre ved. Og naar jeg nu siger, at det forekommer mig, at efterhaanden har Læger og Jurister og Arkitekter og Ingeniører og kort sagt alle Udøvere af disse immaterielle Hverv dannet Koalitioner og Organisationer, hvor Kammeratskabet er udartet til Kammeraderi, og skabt en uigennem-brydelig Mur, kan det ikke nytte, at man

henviser til, hvis man eventuelt skulde have Lyst dertil, at Arbejderne har lavet deres Fagforeninger o. s. v., for de er af en hel anden Art, og der er det besynderlige ved det, at naar de almindelige Fagforeninger for Arbejdere stiller Krav om dette eller hint, har de som Regel den største Part af det øvrige Samfund imod sig, men der rejses aldrig Modstand, naar Læger, Arkitekter, Jurister, Ingeniører o. s. v. stiller deres Krav til det øvrige Samfund, Kravene være for øvrigt nok saa uretfærdige. Man staar, som om man var afmægtig overfor dette Fænomen og ikke i Stand til at foretage sig noget som helst derimod, og det er jo muligt, at hverken Rigsdag eller Ministerium i dette Tilfælde er i Stand dertil. Man har henvendt sig til en Arkitekt med et fint Navn, han har projekteret og tegnet — d. v. s. det troede vi i Udvalget — denne Anstalt ved Vodskov, og hvis Ministeriet eventuelt vilde gaa saa radikalt til Værks, at man frafog Arkitekten Arbejdet, hvad der efter det foreliggende vilde være tilstrækkelig Grund til, er jeg ikke sikker paa, at man saa var i Stand til at finde nogen anden Arkitekt.

Jeg ved ikke, om jeg tør forvente, at den højtærede Kultusminister vil svare paa de Bemærkninger, jeg her har fremsat, og udtale sig om, hvorvidt Ministeren tror overhovedet at kunne paatage sig noget i Retning af at skaffe en betryggende Kontrol, ikke blot med Opførelsen, men ogsaa med Projekteringen af de Arbejder, som nu skal til at foregaa, saa at ikke det, der er sket ved Bregninge-Anstalten eller ved de andre Institutioner, jeg har nævnt, Københavns Hovedbanegaard og Posthuset, skal gentage sig deroppe. Jeg er meget bange for, at hvis der ikke bliver foretaget noget — jeg kan sige — helt exceptionelt, vil noget lignende foregaa. Den Mangel paa Tillid, de fleste af Udvalgets Medlemmer nærer til denne Arkitekt, er nemlig omtrent ubegrænset.

Jeg skal slutte med at sige, at det forekommer mig, at i Striden om, hvorvidt Anlægget skal hedde „Hjem“, „Asyl“ eller „Anstalt“, har Ministeren truffet det rette ved at betegne det som Anstalt. Jeg er Medlem af det Mindretal, der holder paa, at Ministerens Forslag om at bruge Ordet „Anstalt“ skal følges, og jeg vil anbefale dette Ord til det høje Tings Vedtagelse.

Nørgaard: Det forekommer mig, at de Udtryk, som det ærede Medlem fra